

fer; men jeg erkjender imidlertid, at det kan være rigtigst i dette Forslag at tage et Forbehold saaledes; at de traktatmæssige Bestemmelser, der blive vedtagne, kunne faae deres Indflydelse og deres Berettigelse ved Bedømmelsen af, om og hvorvidt de vedkommende Personer, hvorom der handles, have vundet Forsøgelse eller ikke. Jeg maa forraade at optage det sidste Stykke af Forslaget, der, saavidt jeg skjønner, er saa at sige et ligefrem Udtryk af en foreliggende Paragraf i den tilsigtede Traktat. Dels finder jeg ikke, at saadanne Bestemmelser have deres Plads i en Lov, og dels vil jeg gjøre opmærksom paa, at denne Traktat i sin næste Paragraf indeholder den Bestemmelse, at den kan optages med 6 Maaneders Varjel, og at man altsaa ved at optage Bestemmelserne, ganske som de nu ere foreslaaede, udsætter sig for, at man om ikke meget lang Tid maaske kan komme til ikke at kunne bruge Loven, fordi Bestemmelserne ere forandrede. Jeg kan ikke se, at der skulde være nogen egentlig Fare for den ærede Rigsdag ved at give Regjeringen Bemyndigelse til at afslutte Traktat om disse Forhold, thi sandt at sige, tror jeg, at der gjennem Traktat kun kan vindes Fordele, som vi for Tiden ikke have. Jeg vil derfor anbefale det ærede Thing at vedtage det paagjældende Ændringsforslag med mit Underændringsforslag. Der er taget alt fornøden Forbehold, for at de traktatmæssige Bestemmelser kunne komme til deres Gylldighed, uden at man gjennem Lovforslaget her binder sig netop til de samme Ord eller den samme Tanke, som for Tiden paatænkes at skulle indføres i Traktaten. — Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 12 til § 27 kan jeg kun anbefale. Ligeledes Ændringsforslaget under Nr. 13 til § 29, som jeg anser for at være en ren Redaktionsændring.

Udsig: Naar jeg har bedet om Ordet, er det ikke for at omtale § 18, som jo har været Hovedgenstanden for den nærværende Forhandling. Jeg er enig med Udvalgets Mindretal om, at det vilde være rettest at forandre 5 Aar til 10 Aar, men jeg skal ganske henholde mig til, hvad der i den Henseende er anført af Mindretallet og af den høitærede Minister. Skjøndt jeg med den høitærede Minister endvidere er enig i, at man maa komme til en noget tydeligere, klarere og bestemttere Uffattelse af, hvad der skal forstaaes ved fast Understøttelse, hvis man vil beholde dette Udtryk og ikke vil vende tilbage til det Udtryk, som tidligere stod. — Skjøndt jeg i den Henseende er ganske enig med den høitærede Minister saavel som med den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds (Oyenbøll), — agter jeg dog, saaledes som Sagen nu foreligger, da der intet Underændringsforslag foreligger til denne Paragraf, at stemme for det foreliggende Ændringsforslag af Udvalgets Flertal med den ærede Ministers Underændringsforslag. — Naar jeg har begjært Ordet, er det,

fordi jeg ikke har kunnet lade være at sige et Par Ord angaaende et Forhold, som jeg allerede omtalte ved Sagens 2den Behandling. Det er nemlig vore Forpligtelser til at yde Fattigunderstøttelse til Udlandinge. Jeg har efter den Afstemning, som fandt Sted ved 2den Behandling her, ikke fundet mit foranlediget til nu at stille noget Ændringsforslag i den Henseende, men da Sagen jo ikke er til Ende med Behandlingen her, men endnu har mange Stadier tilbage at gennemløbe, inden den bliver endelig Lov, har jeg troet, at der var Anledning til at gjøre en Hensjilling til den høitærede Minister. Jeg maa nemlig vedblive være af den Formening, at det er unaturligt, naar det i Lovforslaget, som det nu foreligger, er paalagt de danske Kommuner, at de, naar en Dansk har forladt Landet, skulle være pligtige til ikke blot, naar han kommer i Trang, at tage ham tilbage tilligemed den Kone og de Børn, som han har faaet i Udlandet, men at de endog skulde være pligtige til, naar han er død, at modtage hans udenlandske Enke tilligemed hans udenlandske Børn, dersom vedkommende udenlandske Kommune skulde finde sig foranlediget til at sende dem her hjem, Noget, som den vedkommende Kommune vil kunne finde sig opfordret til, om den end ikke ellers vilde være faldet derpaa, derved, at det i Lovens § 59 er paalagt Kommunerne her paa Anfordring at give enhver Dansk, der i Udlandet vil gisfe sig, et Bevis, der lyder paa, at man i paakommende Tilfælde vil modtage til Forsøgelse ikke blot ham og hans Kone og Børn, men ogsaa, naar han er død, hans Enke og Børn. Snød, hvad jeg i denne Henseende bemærkede, blev det af den ærede Ordfører anført, at efter hans Mening var det i Udlandet almindeligt, at man der anerkjendte en lignende Forpligtelse ligeoverfor os. Jeg maa imidlertid vedblivende være af den Formening, at den ærede Ordfører her er i en Vilfarelse, men jeg har forjæves foragt at flette mig ngiere Oplysninger i den Henseende, og det er derfor, at jeg vil henstille til den høitærede Minister, om han ikke ved de Midler, som staa til hans Raadighed, vilde tilveiebringe Oplysninger om, hvorledes Udlandets Lovgivning og Udlandets Praxis ere i den Henseende. Det forekommer mig, at, hvis min Mening skulde findes rigtig, nemlig at man i Udlandet ikke almindelig anerkjender nogen saadan Forpligtelse ligeoverfor os, er der ingen Anledning for os til at paatage os en saadan ligeoverfor Udlandet, og jeg skal bemærke, at dette Spørgsmaal ikke blot er af Interesse i denne Henseende, men at det ogsaa har Interesse i en anden Henseende, idet det nemlig, dersom jeg skulde have Ret deri, at man i Udlandet i Virkeligheden ikke anerkjender en saadan Forpligtelse ligeoverfor os, vil vise sig, at saadanne Attester, som i Lovforslagets § 43 fordres, for at en udenlandsk Mandsperson skal kunne indgaa Ægteskab her i Landet,